

49. Raamattuluento: Elämän eväät

Alkurukous/tervetuloa.

Alkusanat

Luontoretelle tai pienelle muulle sellaiselle matkalle lähettäessä, pakataan usein matkalle mukaan tarvittava määrä retkieväitä. Joskus retken paras hetki on kun pysähdytään syömään ja kahvittelemaan. Tällaisina ikimuistoisina hetkinä koin aikoinaan myös Lapin erämaavaelluksella ruoka- ja kahvitaumat. Pieni lepo hetki päälle ja matka saattoi jatkua kartan ja kompassin avulla. Oikea suunta piti olla varma.

Mutta itse eväät tehdään usein miten matkalle lähtijän toiveiden mukaan, tai osaava on tehnyt ne ihan itse. Sitä tietää sitten mitä syö ja juo. Joillakin suuremmilla matkoilla eväät ja ruuat tulevat matkanjärjestäjän toimesta. Mutta aina tarvitaan ruokaa matkalla.

Tässä luennossa me puhumme kuitenkin koko elämämme pituisen matkan eväistä, eli mitä tulee matkalle ottaa ja mitä mukana pitää, että jaksaa perille. Emme vastaavasti puhu mitään siitä, millaiset elämäntavat tulee olla, että elää hyvin ja vanhaksi. Emme puhu muustakaan sellaisesta, mikä antaa hyvän elämän ihmiskäsityksien mukaan. Puhumme suuremmista ja paremmista eväistä.

Herra siunatkoon hetkesi Sanan äärellä!

Erämaamatkan eväät

Otamme aluksi tutun esimerkin Israelin kansan kohtaloista. Herran valitsema kansa oli joutunut Egyptiin ja siellä Faaraon työorjiksi. Kansa valitti siellä niin suuresti, että Jumala kuuli sen ja päätti johtaa kansansa sieltä pois. Herra valitsi johtamaan kansaa Mooseksen ja Aaronin. Kun päivien luku, eli 430 vuotta oli tullut täyteen, alkoi matka Faaraon vastatoimenpiteistä huolimatta. Oli tullut lähtöhetken aika. Tuo lähtö on esikuva, eli allegoria Jumalan lasten lähtemisestä pois maailman lasten joukosta. Egypti on esikuva maailmasta ja sen hengestä, Farao on kuva sen hallisijasta, pimeyden ruhtinaasta.

Ylittäessään Punaisenmeren - johon vastaavasti Faarao sotajoukkoineen hukkuu - Israel kulki sen läpi kuivin jaloin. ”Uskon kautta he kulkivat poikki Punaisen meren ikään kuin kuivalla maalla; jota yrittäessään egyptiläiset hukkuivat” (Hepr. 11:29). Mutta kun kansalta loppui ruoka, he napisivat Moosesta vastaan väittämällä, että Egyptissä he olisivat saaneet asua suorastaan lihapatojen äärellä. Tämä tuli Herran korviin. ”Herra sanoi Moosekselle: ”Minä olen kuullut israelilaisten valituksen. Sano heille näin: ”Tänään iltahämärissä te saatte lihaa syödäksenne ja aamulla leipää yllin kyllin. Silloin te ymmärrätte, että minä olen Herra, teidän Jumalanne.” Illalla lensi leiriin viiriäisiä niin paljon, että ne peittivät sen kokonaan. Aamulla oli maassa leirin ympärillä runsaasti kastetta, ja kun kaste oli haihtunut, oli autiomaassa jotakin hienoa ja rapeaa, ohutta kuin kuura maan pinnalla. Tämän nähdessään israelilaiset kyselivät toisiltaan: ”Mitä tämä on?” He eivät näet tienneet, mitä se oli. Mooses sanoi heille: ”Se on leipää, jonka Herra on antanut teille ruoaksi.” (2. Moos. 16:1+).

Nyt oli kansalla ruokaa yllin kyllin ja kaikki oli lähes hyvin. Tuli vain uusi ongelma. Tuli hillitön jano. ”Mutta kansalla oli siellä jano, ja se halusi vettä. Se napisi Moosesta vastaan ja sanoi: ”Min-

kä tähden olet tuonut meidät Egyptistä? Siksikö, että haluat tappaa meidät janoon lapsinemme ja karjoinemme?" ” (2. Moos. 17:3). Mitä nyt tapahtui? Mooses huusi avuksi Herraa. ”*Herra vastasi Moosekselle: "Mene kansan edellä ja ota mukaasi Israelin vanhimpia. Ota käteesi sauva, jolla löit Niiliä, ja mene. Minä seison siellä edessäsi Hoorebin luona olevalla kalliolla. Lyö kalliota, niin siitä lähtee vettä, ja kansa saa juoda." Mooses teki niin Israelin vanhimpien nähden.*” (2. Moos. 17:5-6).

Mutta mikään Jumalalta tullut, ei kansaa tyydyttänyt ja se purnasi yhä koko ajan. Se ei luottanut Jumalan lupauksiin, eikä totellut häntä. Niinpä Jumala vihdoon hylkäsi kansansa. Hän sai heistä kyllykseen. Hän sanoi: ”*Siellä teidän isänne kiusasivat ja koettelivat minua, vaikka näkivät minun tekojani neljäkymmentä vuotta. Sen tähden minä vihastuin tähän sukupolveen ja sanoin: 'Aina he eksyvät sydämessään.' He eivät oppineet tuntemaan minun teitäni, ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepoon.'*” ” (Hepr. 3:11).

Kukaan aikuisväestöstä ei päässyt perille Luvattuun maahan, vaan he kaatuivat ja maatuivat erämaahan, vaikka ruokaa ja juotavaa ja kaikkea muutakin oli ollut yllin kyllin. Rajaikä aikuisuuden ja lapsuuden välillä oli 20 vuotta. Silloin ihmisen oli otettava oma vastuu sielustaan. ”*Tähän autiomaahan te sorrutte, kaikki katselmuksessa lasketut miehet, joka ainoa kaksikymmenvuotias tai sitä vanhempi, te kaikki, jotka olette nurisseet minua vastaan.*” (4. Moos. 14:29). Kansa menehtyi, vaikka kaikkea oli. Oli myös Jumalan lupaukset.

Heidän matkansa varrella ei sattunut olemaan kenkäkauppoja, eikä vaatetusliikkeitä, mutta niitä ei edes tarvittu. Herra sanoi tälle kansalle: ”*Neljäkymmentä vuotta minä johdatin teidän kulkuanne autiomaassa. Vaatteet eivät kuluneet päältänne eivätkä kengät jaloistanne.*” (5. Moos. 29:4). Kaikkea siis oli. Mutta mitkään elämän eväät eivät tälle kansalle riittäneet. Heprealaiskirjeen kirjoittaja kysyykin: ”*ketkä sitten suututtivat hänet, vaikka kuulivat? Eivätkö kaikki, jotka olivat Mooseksen johdolla lähteneet pois Egyptistä? Keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat tehneet syntiä ja joiden ruumiit kaatuivat autiomaahan? Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepoonsa? Eikö tottelemattomille? Näemme siis, että epäuskon tähden he eivät voineet päästä siihen lepoon.*” (Hepr. 3:16–19).

Opimme edellisestä, että oikeisiin eväisiin kilvoitusmatkallamme täytyy kuulua aina usko. Ilman uskoa on mahdotonta olla Herralle otollinen.

Tämä kaikki edellinen on myös esikuvaa, niin kuin suuri osa vanhaa testamenttia on. Todellinen todellisuus oli vielä edesspäin, maailman aikojen loppukausi, Kristuksen aika. Luemme kirjeestä korinttilaisille: ”*Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista, ja se on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille on tullut maailman aikojen loppukausi*” (1. Kor. 10:11).

Mitä ne elämän eväät ovat?

Mitkä ovat oikeat ruuat ihmiselämässä niin, että jaksetaan perille iankaikkisen elämään?

Kerran oli paljon kansaa koolla ja Jeesus opetti heitä ja samalla myös opetuslapsiaan. Kansalle tuli nälkä. Opetuslapset menivät Jeesukset luo: ”*ja sanoivat: "Tämä paikka on autio, ja päivä on jo pitkällä. Päästä siis ihmiset luotasi, jotta he menisivät kyliin ostamaan itselleen ruokaa." Mutta Jeesus sanoi heille: "Ei heidän tarvitse mennä pois. Antakaa te heille syötävää." He vastasivat hänelle: "Meillä ei ole täällä muuta kuin viisi leipää ja kaksi kalaa." Hän sanoi: "Tuokaa ne tänne minulle." Sitten Jeesus käski kansan asettua ruohikolle. Hän otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, katsoi ylös taivaaseen ja siunasi ne. Sitten hän mursi leivät ja antoi ne opetuslapsilleen. Opetuslapset jakoivat ne kansalle. Kaikki söivät ja saivat kyllykseen, ja tähteeksi jääneitä palasia kerättiin kaksitoista täyttä korillista. Syömässä oli noin viisituhatta miestä ja lisäksi naisia ja lapsia.” (Matt. 14:15–21).*

Nämä eväät: viisi leipää ja kaksi kalaa, on kuvattuna myös näiden luentojen otsikkokuviossa.

Kun Herra ruokkii meitä, kaikki on mahdollista. Edellisessä kertomuksessa meillä on jälleen vertauskuva: kaksitoista täyttä korillista katsotaan kuvaavan kahdentoista opetuslapsen tehtävää jaka-

massa armon ruokaa täysi määrä, joka riittää koko kansalle. Se kaikki jäi ruokkimisihmeestä heille jaettavaksi. Mitä nuo leivät ja kalat ovat? On ymmärretty niin, että viisi leipää on Jeesuksen viisi haavaa, jotka hän sai ristillä. Hänen käsissään ja jaloissaan ja kyljessään ne olivat. Kalat ovat olleet aina kristittyjen tunnuksia. Siinä on Kristuksen ruumis ja veri; siinä on Kristus-kaste ja usko häneen. Ne ovat ihmeellistä ruokaa. Herra sanoo toisaalla: ” *”Sen tähden minä sanon teille: älkää olko huolissanne hengestänne, siitä mitä söisitte tai mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, siitä mitä pääl- lenne pukisitte. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet? Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä, eivät leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja silti teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljon arvokkaampia kuin ne? Kuka teistä voi murehtimalla lisätä elämänsä pituutta kyynäränkään vertaa? Miksi te kannatte huolta vaatteista? Katsokaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat. Eivät ne tee työtä eivätkä kehää. Kuitenkin minä sanon teille: ei edes Sa- lomo kaikessa loistossaan ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä. Jos siis Jumala näin pukee kedon ruohon, joka tänään kasvaa mutta huomenna joutuu uuniin, eikö hän paljon enemmän vaateta tei- tä, te vähäuskoiset? Älkää siis murehtiko sanoen: 'Mitä me syömme?' tai 'Mitä juomme?' tai 'Mitä puemme päällemme?' ” (Matt. 6:25–31).*

Kristus on meidän ruokamme

Tärkeimmät eväät elämässämme ovat Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja hänen yhteyteensä pää- seminen. Seuraavassa on katkelmia Jeesuksen puheesta Kapernaumin synagogassa. Juutalaiset ky- selivät Jeesukselta leivästä. Syntyi erikoinen keskustelu, josta siis osia tässä. ”*Meidän isämme söi- vät mannaa autiomaassa, niin kuin on kirjoitettu: 'Hän antoi heille taivaasta leipää syötäväksi.'*” Jeesus vastasi heille: ”*Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei Mooses antanut teille leipää taivaas- ta, vaan minun Isäni antaa teille taivaasta todellisen leivän. Sillä Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän.*” He sanoivat: ”*Herra, anna meille aina sitä leipää.*” Jeesus sanoi heille: ”*Minä olen elämän leipä. Sille, joka tulee minun luokseni, ei koskaan tule näl- kä, ja sille, joka uskoo minuun, ei koskaan tule jano*” ” (Joh. 6:31–35).

Eivät juutalaiset tätä puhetta käsittäneet. He olivat juuri niin tyhmiä kuin mekin usein olemme. Eivät he käsittäneet, että Jeesus, joka oli heidän keskellään, oli oikea taivaan manna, taivaan ruoka. ”*Niin juutalaiset alkoivat riidellä keskenään sanoen: 'Miten tämä mies voi antaa lihansa meille syötäväksi?'*” Jeesus sanoi heille: ”*Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne. Mutta joka syö minun lihani ja juo mi- nun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Minun lihani on todellinen ruoka, ja minun vereni on todellinen juoma. Se, joka syö minun lihani ja juo minun vere- ni, pysyy minussa ja minä hänessä. Niin kuin Isä, joka on minut lähettänyt, elää, ja minä elän Isän kautta, niin myös se, joka syö minua, elää minun kauttani. Tämä on leipä, joka on tullut alas tai- vaasta. Se ei ole sellaista ruokaa, jota isänne söivät ja ovat kuolleet. Joka syö tätä leipää, elää ikui- sesti.*” (Joh. 6:52–58).

Tällaisesta puheesta loukkaantuivat jopa opetuslapsetkin. Hekään eivät tunteneet vielä Elämän Herraa, joka tuo leivän taivaasta. Sillä: ”*Sen kuultuaan monet Jeesuksen opetuslapsista sanoivat: 'Tämä on kovaa puhetta. Kuka voi sitä kuunnella?'*” ” (Joh. 6:60).

Kristus on elämän leipä. Hän on myös totinen juoma. Muita eväitä ei tarvita. Hän on kaikki. Hänen luonaan ei kenelläkään ole nälkä. Joka uskoo häneen, ei ole koskaan janoissaan. Meidän tulee siis syödä hänen lihaansa ja juoda hänen vertaan. Mutta luonnollinen ihminen kauhistuu tällaista puheta. Uskovallekin tämä voi olla outoa puhetta. ”*Aina ne puhuvat tuosta verestä*”, sanovat uudestisynty- mättömät sielut. ”*Aina se tuo Veli Tuomikin tuota Raamattua puhuu, miksi se ei puhu jotakin sielunhoidollista, sellaista joka tuntuisi hyvältä*”, he moittivat. Monille sielunhoidollinen puhe on kai sellaista, jolla miellytetään ja viihdytetään ihmistä. Mutta sitä tavaraa ovat jo netti-TV:t ja -

radiot pullollaan. Minulle Jumala on antanut sen sijaan tehtäväksi saarnata yksin hänen sanaansa. ”*Kuulkoot tai olkoon kuulematta*”, Hän sanoo.

Aikoinaan kirjoitin kirjoituksia paikallislehden ”Sanan äärellä” -palstalle. Sain usein terveisiä eräältä Jehovan todistajalta. Hän moitti: ”Oletko sinä joku sotahullu, kun sinä aina tuota verta saarnaat? Eikö sinun pitäisi mennä armeijan palvelukseen, tai johonkin sellaiseen? Mutta tuo mies ei tuntenut Herran veren merkitystä. Eikä hän ainoa ole. Tässä olemme kuitenkin ainoan oikean leivän ja juoman äärellä. Tässä ovat oikeat eväät. Niissä on Henki ja Elämä.

Vaikka meille on annettu taivaasta näin ihana ruoka ja juoma, useimmat ihmiset tyytyvät sianruokaan, jos sitäkään heille edes annetaan (Luuk. 15:16). Tästä Jeesus puhui tuhlaajapoika-vertauksessaan. Maailmassa itsessään ei ole mitään ruokaa, ei evästä, jolla olisi jotakin iäisyysarvoa. Siksi kaikki mitä maailma tarjoaa, on pelkkää sianrapaa Jeesuksen ruokaan verraten. Näyttököön maailman ruoka sitten kuinka viattomalta, hyveelliseltä tai kauniilta tahansa, se on vain maalista, vain rapaa.

Hengellisistä kokemuksista ei ole meille pitkän päälle turvaa. Ne menevät ja tulevat. Ainoa varma ruoka-aitta on Jeesuksen täydellinen ansio ristillä. Siellä on elämän eväät taltioituina meitä varten. ”*Jumala näki hyväksi antaa kaiken täyteen asua hänessä sekä hänen välityksellään tehdä sovinnon ja hänen ristinsä verellä vahvistaa rauhan kaiken kanssa, mitä on maan päällä ja taivaissa.*” (Kol. 1:19,20). Siellä elämä kulkee. Siellä sielu saa rauhan ja levon. Siellä se on, ristin luona, yltäkülläinen elämä. Siellä tyyntyvät kaikki pahan palavien nuolien vammat. Pahinkin omantunnon syyte raukeaa veren voimasta.”*Tässä on lepopaikka. Sallikaa väsyneiden hengähtää, täällä on lepo ja virvoitus.*” (Jes. 28: 12), jo Jesaja julistaa. Laki kaikkine säädöksineen on vain tulevan varjoa, vaikka yhä monet haikailevatkin sen perään.

Veri on kaiken hengellisen elämän perusta. Siksi myös sinun iankaikkisen elämän perustuksesi täytyy levätä Jeesuksen veressä. Jo alun alkaen veri oli merkinä suojeluksesta. Egyptissä Jumala suojeli kansan veren turvin, kun hän löi Egyptin maata. ”*Veri on merkinä taloissa, joissa te olette. Kun näen veren, minä menen ohitsenne, eikä tuhoava vitsaus osu teihin, kun minä rankaisen Egyptin maata.*” (2. Moos. 12:13). ”...*ei ensimmäistäkään liittoa voitu vahvistaa ilman verta*”, kirjoitetaan Heprealaiskirjeessä (Hepr. 9:18).

Veri on merkki Jumalan liitosta hänen ja ihmisten välillä. ”*Niin Mooses otti veren ja vihmoi sitä kansan päälle ja sanoi: "Katso, tämä on sen liiton veri, jonka Herra on tehnyt teidän kanssanne kaikkien näiden sanojen perusteella"*” (2. Moos. 24:8). Tämä on ikuinen liitto.

Tämä veri on ollut merkinä myöhemminkin. Jumala muistaa Jerusalemin, verivelkojen kaupungin. Sen keskellä on aina vuodatettu verta. ”*Sillä sen vuodattama veri on sen keskellä, paljaalle kalliolle se on sen koonnut, ei ole vuodattanut sitä maahan, tomun peitettäväksi. Nostattaakseni kiivauden, tuottaakseni koston minä olen pannut sen veren paljaalle kalliolle, ettei se peittyisi.*” (Hes. 24:7,8). Tässä puhutaan jo mitä ilmeisimmin myös Jeesuksen uhriverestä. Tätä verta ei saa peittää tyhjämpäiväisellä verettömällä julistuksella. Näin on kuitenkin käynyt pääosin kirkkommekin julistustyössä ja myös muualla. Kristuksen veren täytyy näkyä ja kuulua peruskallion päällä. Tämä kallio on Kristus.

Kristusta sanotaan usein veriyljäksi, meidän verilunastajaksi, sulhaseksemme. Tämä nimi esiintyy jo Vanhassa testamentissa. Kertomus kuuluu näin: ”*Matkan varrella yöpymispaikassa tapahtui, että Herra tuli Moosesta vastaan ja tahtoi surmata hänet. Silloin Sippora otti terävän kiven, leikkasi pois poikansa esinahan, kosketti hänen jalkojaan ja sanoi: "Sinä olet minun veriylkäni."*” (2. Moos. 4:24,25). Oli tapahtunut jotakin hyvin outoa. Mooses oli vaimoineen menossa Egyptiin pelastamaan Jumalan käskystä Israelin kansaa faaraon orjuudesta. Mutta Herra Jumala tulee Moosesta vastaan ja aikoo surmata hänet. Silloin Sippora, Mooseksen vaimo ympärileikkaa poikansa ja ottaa verta ja sivelee sillä Moosesta. Jumalan uhkaus väistyy heti. Mistä Sippora tiesi näin toimia? Syy saattaa olla hyvin yksinkertainen: Sippora muisti, että heidän poikansa oli ympärileikkaamaton. Se piti suo-

rittaa heti ja puhdistaa myös isä. Koko kertomus on ihmeellinen. Siinä kaikessa on kuitenkin tuo sana ja nimi: veriylkäni, eli Jeesuksen eräs nimi hengellisessä kielenkäytössä.

Niin kuin veri oli merkinä vanhassa liitossa, se on sitä myös uudessa liitossa. ”*Ja hän otti maljan, kiitti ja antoi heille ja sanoi: "Juokaa tästä kaikki; sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi."* (Matt. 26:27).

Kristuksesta sanotaan: ”*Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi. Näin Jumala on osoittanut vanhurskautensa.*” (Room. 3:25).

Ja vielä: ”*te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhla joukon ja seurakunnan tykö, ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydellisiksi tulleitten vanhurskasten henkien tykö, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.*” (Hepr. 12:22–24).

Ystävä, käytä tätä lahjaevästä ahkerasti. Mitä enemmän viivyt Golgatan Herran lähellä ja puhdistaudut hänen uhriveressään, sitä voimakkaampi olet ja sinulla on ainainen sielunrauha. Hän on antanut jokaiselle uskovalleen puhtaat valkoisen vanhurskauden vaatteet. Näin ei sinun alastomuutesi häpeä näy. Sinun tulee pitää ne koko ajan puhtaana Karitsan veressä. Enkeli sanoi Johannekselle: ”*- Nämä ovat päässeet suuresta ahdingosta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä hänen pyhäkössään päivin ja öin, ja hän, joka istuu valtaistuimella, on levittänyt telttansa heidän ylleen.*” (Ilm. 7:14,15). Miten ihana on uskovan tulevaisuus. Eväiden tulee olla vain oikeat ja ravitsevat. Ne ovat Herramme antamat eväät: hänen ruumiinsa ja verensä. Ne ovat oikeaa taivaan mannaa, taivaan leipää.

Käytä siis ahkerasti myös Herran pyhää ehtoollista, jossa pääset osalliseksi näistä lahjoista. Leivässä ja viinissä tulemme osalliseksi Kristuksesta, kun ne uskolla otamme vastaan.

Tiedämme näin, mitä tulee ottaa matkalle eväiksi. Matkalla saamme lisäksi levätä Kristuksen ansiossa, hänen vanhurskaudessaan. Risti on voimamme. Veri pesee meidät synneistämme. Anteeksiantamus on aina voimassa. ”*Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä*” (1. Joh. 1:7).

Meidän turmeltunut luontomme, liha on ainoa, jota on pidettävä nälässä. Kuollutta ja haudattua ei enää saa ruokkia. Se kyllä pyrkii haudassakin potkimaan mullat pois päältä ja lähtemään kypälämäkeen kun silmä välttää, mutta se on uskossa haudattava uudelleen ja jätettävä ilman evästä. Jos vähänkään annamme sille mahdollisuutta ruokailuun, se on heti valmis ja virkkuu eloon, ja on yhtä inhottava kuin ennenkin. Kuollut on niin kuollut, ettei sellaista raatoa tule enää ruokkia minkäänlaisilla eväillä, eikä sitä saa raahata mukanaan. Sitä ei voi edes millään lääkkeillä parantaa. Se on konnaan kuoleman oma.

Rohkeasti siis matkalla eteenpäin. Lupaukset ovat suunnattomat. Eräs tärkeimpiä ohjeita matkaeväksemme on kirjoitettu Heprealaiskirjeessä. Se kuuluu: ”*Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on "suuri pappi, Jumalan huoneen haltija", niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä; pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen;*” (Hepr. 10:19–23).

Meillä on siis kaikki tarpeellinen eväs matkassamme, kun mukanaamme ovat Kristus-eväät.

Siispä jätän nyt teidät, lukijani ja kuulijani, näitä ihania eväitä syömään. Ne ovat Elämän eväät. Niissä on ravinto. Niissä on voima. Niissä on kaikki. Muistakaa myös silloin tällöin levähtää vähän. Näin tullaan kerran määränpähän – kotiin.

”Rauhan Jumala, joka on nostanut kuolleista meidän Herramme Jeesuksen, hänet, joka iankaikkisen liiton veren perusteella on se suuri lampaiden paimen, tehkөөn teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään toteuttaaksenne hänen tahtonsa. Hän vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti. Aamen.” (Hepr. 13:20,21).

Aamen.